

skriftlig har hævdet, men den ærede Minister mener jo, at vi ikke have været heldige med at gøre os forstaaelige. Jeg vil nu imidlertid gerne drage den Slutning af den ærede Ministers Udtalelser, som passer mig bedst, og jeg antager derfor, at han ikke er uwillig til at lade saadanne Foranstaltninger træffe, at det kan blive muligt at forjende Tryksager med Jærnbaner til rimelig Takst. Den ærede Minister syntes jeg i det hele behandlede mig lidt flot, og det kan han jo sagtens have Raad til. Jeg er kun en enkelt menig Mand i Finansudvalget, der risikeres ikke meget derved, jeg har ikke noget stort Parti at støtte mig til. Men jeg skal da i den Anledning sige til den ærede Minister, at han ved denne Lejlighed har Væren af at have hjulpet et Udtryk ind i Debatten, som ikke er blevet paataalt, og som jeg altsaa ogsaa maa have Lov til at bruge lige over for den ærede Minister. Jeg skal da bruge det. Det var blot Frafer, han kom med. Udtrykket blev ikke paataalt i den ærede Ministers Mund, og jeg maa altsaa have samme Ret til at bruge det. Det var imidlertid ikke Talemaader, jeg kom med, og jeg tror den ærede Minister selv følte, at der var noget i det Forlangende, jeg kom med, og at der var noget i mine Udtalelser om, at de paagældende vare gode Kunder. Jeg har ikke jagt, at Bladredaktører og Bladudgivere vare gode Kunder for Postvæsenet, men jeg har sagt, at de Bladudgivere, som 300 Gange om Aaret sende Pakker med Jærnbaner, ere forholdsviis gode Kunder, og det tror jeg staar fast. Det er ikke almindeligt, at Folk bruge Jærnbannerne til Pakkeforsendelse saa stærkt, som Bladudgiverne gøre, idet de hver Dag, undtagen Helligdagene, sende Avispakker, og jeg haaber derfor, at der maa blive taget Hensyn til vort Ønske i den Form, om der kan blive sendt Tryksager paa Jærnbannerne til rimelig Pris.

Det næste Spørgsmaal angaar Holdepladser, og med Hensyn til dette Spørgsmaal have vi jo fra Finansudvalget ikke saa lidt Erfaring. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Levring (Sloth), som talte for sin Holdeplads, og jeg har selvfølgelig været Medforlagsstiller til hans Forslag, idet vi have Erfaringens Vidnesbyrd for, at man i den Slags Spørgsmaal maa holde paa med Sagen. Hvis man ikke fra Finansudvalgets og fra Tingets Side havde presset paa, vilde mange Egne af Landet utvivlsomt ikke være blevne forsynede hverken med Holdepladser, Stationer eller Billetsalgssteder, idet Jærnbaneadministrationen har stillet sig mærkelig vrangbillig lige over for

disse Fordringer. Kun fordi vi stadig pressede paa, have vi undertiden faaet vore Ønsker opfyldte i saa Henseende. Det forekommer mig, at Jærnbaneadministrationen holder sig for meget til de gamle Regler. I gamle Dage var det jo saa, at Statsborgerne i Grunden var til for Embedsmændenes Skyld, men nu er Forholdet blevet det, at det mere og mere er gaaet op for Befolkningen og vel ogsaa for en Del af Embedsmændene selv, at disse er til for Befolkningens Skyld og ikke omvendt. Men paa samme Maade forholder det sig med Jærnbannerne. Det gælder om, at disse tilfredsstille alle billige og rimelige Krav, og jeg udtalte mig i saa Henseende paa ingen Maade saa hasarderet, som det behagede den ærede Minister at give det Udseende af. Den ærede Minister kan jo ganske vist, naar han tager mine Ord og lægger lidt til og saa slaar til det, han paa den Maade faar ud deraf, let blive en stor Mand. Det er et grumme let Jif, og denne Fremgangsmaade bruges paa mange Møder uden for denne Sal (Latter). Ja, jeg tror, at de Herrer, som le, have ganske god Dvelse i og Kendskab til det (Latter og Afbrudelser). Ja, saa maa de Herrer anholde mig paa det, ligesom jeg nu har anholdt den ærede Minister. Jeg siger til de Herrer: Tag det bare ikke fortrydelig op, naar de synes, at jeg handler saaledes, men anhold mig paa det! Jeg udtalte mig imidlertid netop meget forsigtigt, da jeg havde Ordet om denne Sag. Jeg sagde, at det var naturligt, at der maatte tages meget Hensyn, at det var en Selvfølge, at Sagen maatte støttes fra den paagældende Egn. Her vil jeg nu da for Resten indstøde den Bemærkning, at det er ganske mærkeligt, at naar vi skulle have en Smule ude paa Landet enten — hvad det jo oftest er — en Udvidelse eller et Aulæg, saa skal der straks stilles den Fordring til os Landboere, at vi forlods skulle rykke ud med en hel Del, men hvis det derimod er Købstæderne, Gud bevar os, selv om det er en hel eller en halv Million, det drejer sig om, saa er der aldrig Tale om, at de skulle være med til at yde noget. Lad os f. Eks. se, hvor villige Kjøbenhavnerne ere til at yde noget til de Udvidelser, som her skulle ske; jeg er overbevist om, at vi her ville høre mange Udtalelser fra dem, som i virkelig Forstand repræsenterer Kjøbenhavnriet her inde, om, at Kjøbenhavnerne ikke skulle ofre saa meget, som de virkelig bør; derimod stilles der altid den Fordring til os Landboere, at vi forlods privat skulle yde en hel Del. Det har Ministeriet sat sig i Hovedet, at det ikke er